

Stinkende Gouwe *Chelidonium majus*

Sierlijk als een pronte meid
toon ik mijn bevalligheid
in een blijgroen, kantig kleet,
met een jurk van zacht fluweel.
Kleine haartjes, zilverkleurig
en zo donzig, sieren fleurig
nagenoeg mijn hele plant,
enig door mijn sap en stank.

Gouden bloempjes als een kroon
op mijn stengels staan ten toon.
Uit mijn bloempjes, wonderbaar,
wast er, na de bloei voorwaar,
echt een staande kandelaar.

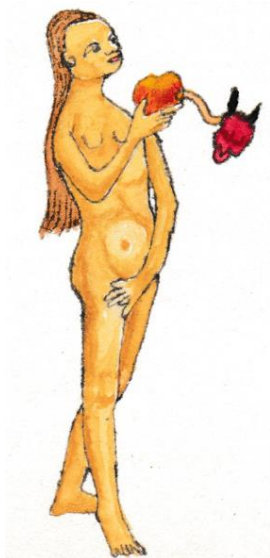
'Steen der Wijzen'

*Sedert eeuwen heeft men steeds,
tot nu toe was 't al vergeefs,
in mijn roodgeel stengelvocht
naar het edel goud gezocht.
'k Kreeg van d' oude alchemist
en van d' oude herbarist
namen met een gouden waarde:
d' ene noemt me hemelsgave
en de ander zwaluwzalve.*

*Goud 'n kan ik u niet geven
oftenzij wat goud voor 't leven:
uit mijn stengels, wonderbaar,
welt een sap dat d' ogen klaart
en de wratten niet 'n spaart.*

'Duivelsmelk'

*Satan vol van nijd en haat,
tot verderf van Eva's staat,
in een slangevel hij kroop,
naar de levensboom hij sloop
kronk'lend zo 't een slange doet.
Eva met haar mooie snoet
nam de lokspijs in haar mond,
deed een beet ... maar wist terstond
ei hoe naakt dat zij daar stond.*

*Godes engel met een zwaard
op de kop der slange slaat,
uit het bloed dat daaruit welt,
wast mijn kruid, zo wordt verteld
en zo heet ik 'Duivelsmelk'.*

Een 'geestige' Seliadoine ofte Stinkende Gouwe

Als Sander eens vol wratten zat,
er lelijk uitzag als een pad,
ging hij bij iedereen te rade
"hoe hij die wratten kwijt gerake?"
De een zei dit, de ander dat,
maar Sander hield wat dat hij had.
Al was hij niet zo katholiek,
die wratten maakten hem zo ziek
dat hij bij Paster Slosses maarte
tenslotte ging om goede rade.
Die maarte nu was zo beroemd
als Paster Slosse, reeds genoemd.
Ze kende immers ieder oord
waar 't kranke mensdom wordt verhoord.
Ze schold hem eerst voor ketter uit
en spotte met zijn vuile huid,
maar zond hem toch op pelgrimage
en wenste hem zelfs veel courage.
De Sander zei "Bedankt Marie"
maar in 't café bij Melanie
dronk hij een stukske in zijn kraag,
vergat een stond zijn wrattenplaag.

Eens zat hij in zijn achtertuin
te wieden tussen zijn ajuin
en vloekend trok hij driftig uit
een niet te weren harig kruid.

Plots zag hij aan de scheidingsdraad
zijn buur, Kamiel, hoofdschuddend staan.
Kamiel nu was een rare vent,
geen kruid 'n was hem onbekend.
“Laat staan dit kruid, zo riep hij boos,
dit kruid 'n is niet waardeloos,
met zijn oranje stengelsap
verdrijft dit kruid uw wratten rap.”

Nu smeerde Sander op zijn huid
't oranje vocht van 't Stinkend kruid.
De mensen riepen: “Sanderkijn,
een roodhuid kan niet roder zijn.”
“Wie 't laatste licht, het beste licht”,
dacht Sander, en heel onverwacht
verscheen hij weer in 't openbaar,
zijn huid was proper, rein en klaar.
En als de pasters maarte 't zag,
kreeg zij gelijk ne zonnslag.
Zij sloeg driemaal naeen een kruis
en kroop venijnig in haar huis.
“Ons Here, riep ze, 'k snap het niet
dat Gij de ketters gaarne ziet.”
En Paster Slosse 's zondags riep
dat Sander bij den duvel sliep.

Maar Sander dronk een ferme pint
met buur, Kamiel, zijn keppekind
en liet nu in zijn tuin voortaan
al 't Stinkend kruid maar rustig staan.